

‘Autoscopy’ van Tinka Pittoors in Broelmuseum Kortrijk

SPIEGELTJE, SPIEGELTJE AAN DE WAND...

In de paardenstallen van het Broelmuseum in Kortrijk loopt de tentoonstelling ‘Autoscopy’ met werk van Tinka Pittoors (°1977, Brasschaat). Op een bank in de ontvangstruimte lees ik dat de installatie de relatie onderzoekt tussen het kunstwerk en de kunstenaar. Voor mijn vertrek naar deze expo had ik geleerd dat ‘autoscopy’ (mijn ouwe Dikke – de nieuwe is net besteld – kon me niet helpen) de ervaring is waarbij je de omgeving waarneemt vanuit een positie buiten het lichaam. Algemeen geldt dat goede kunst vragen oproept, maar in deze wordt het erg concreet. Deze tentoonstelling stelt immers voorts een betekenisverschuiving centraal: is een landschap een zelfportret? Van mij, eeuwig twijfelaar, wordt dit keer dus een antwoord verwacht.

Ik ken Pittoors’ werk een beetje en weet dat het me wellicht zal verblijden, laten wegdromen en tegelijk doen nadenken. Op de E403 tussen Brugge en Kortrijk ben dus ik alerter dan gewoonlijk. Ik hou het ... landschap in het oog. Er is niets wat me verrast, behalve het almaar gevaarlijker gekkenwerk van truckchauffeurs. Al het triviale wat ik opmerk, krijg ik straks ongetwijfeld opnieuw te zien, maar dan in bevreemdende combinaties. En veel kleurrijker. Over een uur zie ik de wereld. Enfin, die van Pittoors. Een wereld, die zich naast de ons vertrouwde nestelt, maar waar zij de lakens uitdeelt en waarin ze met lussen, slingers, bollen en tal van materialen verbindt en verenigt wat maar weinigen vermogen. Pittoors creëert een wereld die ook deels die van jou en van mij kan zijn. En daar heb je het: de

spaden, de schoenen, de laarzen, de huizen, de glazen ... Maar ook elementen die verwijzen naar wat er in de wereld gebeurt. Kleur durft de gal al eens verdoezelen.

KUBUSSEN

Ik kijk weer met verwondering naar wat ze (ver) bindt en opbouwt, naar wat ze scheidt en aan banden legt, naar datgene wat dromen in de weg staat. In Kortrijk verzink ik in haar typische kleurenrijkdom en zwalp ik doorheen een wereld vol structuren en creaties waarin alle mogelijke materialen een vaak verrassende functie krijgen toebedeeld, waar ik nooit met zekerheid weet wat binnen en wat buiten is, wat al is bereikt en nog voor de boeg ligt. Pittoors (er hangt een enkel groot schilderij) is de kunstenaar die als het ware tekeningen in sculpturen omzet.

De lapidaire ruimte staat vol kubussen. Sommige functioneren als sokkel, andere dienen blijkbaar om enige structuur aan te brengen. Is een landschap ook een zelfportret? Ik weet het niet. Het kan, denk ik. Als ik de hele ruimte in ogenschouw neem, zie ik alleen maar ‘Pittoors’. Onnavolgbaar in zo veel dingen. Maar ik heb niet veel zin in getheoretiseer. Kijk, ik verlies me al in het eerste werkje, ‘Chiennettoi’. Een met een soort vaatdoek geblindeerd teefje kleef met de rug tegen de muur. Vanuit haar pootjes groeit een kleurrijke, gestipte bollenstructuur die eindigt in een ronde spiegel. Zelfportret. De ijdelruit kan het niet laten en kijkt in de spiegel. Ik mag dromen, maar moet en wil ook nadenken: ‘Chiennettoi’, une chienne. Et qui est-ce dans le miroir? Toi! Moi, donc. En maar schoonmaken. Moet ik nog vertalen? Heerlijk. Het darteler werk.

Maar je kan ook spitten. Zowel binnen als buiten. Je kan harken, maar ontzie de vogels en let op de gebroken glazen! De winter (‘Woodyou’) was nooit mooier dan onder deze stulp en ‘Glasscape’ is een wonder van organische schoonheid. En ik – meer dan goed is vaak controlefreak – probeer te vliegen op de golven van de wind (‘Suivez la vague

Tinka Pittoors, 'Autoscopy', 2015, installatiezicht BuBox, Kortrijk

du vent'). ‘Madame Vagery’ staart mistroostig in de verte. Grote zwarte handen lijken geboeid. Ik wil en kan alleen op deze vraag antwoorden: “Kan ik me in een landschap verliezen?” Zeker. En wanneer Pittoors het heeft geconstrueerd kost het me helemaal geen moeite!

In een duistere zijkamer speelt de jonge Sanne Debrabandere (°1986) fingevoelig in op het thema ‘autoscopy’. Mens, dier en ding, hun tijdelijke

samenzijn, het afscheid, het leven en de dood, het koesteren van en in kleinoden ... Ook dit landschap heeft veel van een zelfportret.

Johan DEBRUYNE

‘Autoscopy’ (Tinka Pittoors & Sanne Debrabandere) tot 1 november in Paardenstallen Broelmuseum, Korte Kapucijnenstraat, Kortrijk. Open do-za van 14-18 u., zo van 11-18 u.